

guliranjem plač bi prišlo do kruha mnogo revežev in zaslužka potrebnih, obenem bi se pa med nižjimi nehalo namigavanje na nepravico višjih. Mnogo nezadovoljstva bi bilo s tem odpravljenega, ves narod bi dobil občutek, da je pravice in kruha za vse. Nezadovoljni elementi bi izginili in v okoliš nezadovoljstva, s katerimi naši narodni nasprotniki begajo ljudstvo, bi odpadli. Vidimo torej, da bi taki ukrepi v prvi vrsti utrdili mir, red in državno misel. Če se pa to prezre, so vsi klici na na-

rodnost in spoštovanje obstoječega reda bob v steno. Tudi komunistom bi se s tem izbilo iz rok glavno orodje njihove propagande, ki plete svoje mreže baš med slabo plačanim delavstvom in uradništvom. Bolje je, da v tem oziru napravimo red sami, kot pa, da bi ga nam zaradi takih neznošnih razmer delali drugi. Odstranimo torej mešetarstvo, neupravičljive plače in dvojno zaslužkarstvo, ki je naše največje narodno zlo, katero izpodkopava narod in državo pri koreninah.

Po Jugoslaviji

Dvoletno vojaško službovanje. Po novi uredbi o ustroju zakona vojske in mornarice se prične služba v stalnem kadru najkasneje v onem letu, v katerem je izvršil rekrut 21. leto in traja dve leti.

S komunisti nobenega sodelovanja: to je načelo, ki ga je proglasil hrvatski metropolit zagrebški nadškof dr. Stepinac ob zaključku Marijanskega kongresa v Glogovnici. Z vso odločnostjo je obsodil rušilno delovanje komunistov ter naglasil, da ne more biti sodelovanja s komunisti, dokler se ne odrečejo svojega nauka in svojih zločinov, dokler torej ne postanejo drugi, kot so. Kako se naj sodeluje z ljudmi, ki vodijo organizirano akcijo, plačano z milijoni, da se ime božje in vsak spomin na Boga iztrebi s površja zemlje! Bog ne bo pustil nekažnovane ne poedince ne narode, ne mesta ne države, ki se dvigajo zoper njega. Nismo pozabili španske niti nismo slepi, da bi ne videli usode, katera je zadela male narode, ki so prišli

pod boljševiško oblast. Ista usoda tudi čaka hrvatski narod, ako bi prišel pod to oblast.

Proti preklinjanju. Oblast banovine Hrvatske je izdala strogo odredbo zoper preklinjanje. Ponovno se je, tako stoji v odredbi, močno razmahnilo izgovarjanje najbolj surovih bogokletnih besed. S tem se dela ne samo pohujšanje ter se porazno vpliva na vzgojo mladine, marveč se tudi hrvatski narod prikazuje v zelo grdi luči. Zato je neobhodno potrebno, da se ta grda navada v narodu izkorenini. V to svrhu morajo duhovniki in občine prebivalstvo na primeren način opozoriti, da je preklinjanje z zakonom prepovedano in da se bo proti preklinjevalcem v smislu zakona postopalo. Žandarmerija in policijski organi so dobili potrebna navodila, da se to pohujšanje vendar enkrat izkorenini. Preklinjanje in bogokletje se tudi v nevarni meri širi med našim ljudstvom in zlasti med mladino. Naj bi se tudi pri nas nastopalo proti tej sramoti z vzajemnimi močmi, smotreno in strogo!

Sonc Jožef, Laško:

Proč z divjačino z obdelanega sveta!

V današnjih dneh povprašuje vse le po kmetijskih pridelkih, celo tisti, ki zajce zagovarjajo. Po divjačini nihče ne povprašuje. Zato ne gre, da se že itak skromni pridelki uničujejo po divjačini, posebno ne v Sloveniji, ki mora živeti kupovati. Najvažnejše, kar imamo, to je ljudska hrana, se tako uničuje edino zaradi zabave nekaterih. Zato ni čuda, če se kmetje vedno borimo proti tej nepotrebnosti nadlogi.

Sedanja določila lovskega zakona, da se škoda povrne, ne drže povsem. Kmet je po določilu zakona primoran sam stikati po nji-

vah, vinogradih itd., vsak dan sproti ogledovati vsako rastlino ter najdeno škodo hoditi zastonj naznanjati po več ur daleč. Zaradi tega ostane 99 odstotkov škode nenaznanjena, ker se pota ne izplačajo. Tako je oškodovan kmet in s kmetom vred država.

Izgovor, da se divjačina ne da iztrebiti, ne drži.

Z zakupnino je mnogo več hvale nego haska. Če občina dobi 1000 din za lov, posestnikov je pa 500, pride na račun lova le 2 din manj davka na posestnika. In za ta 2 din se pase divjačina celo leto nemoteno po posestvu.

Jed za sladokusce v starih časih. Le malo kdo ve, da so beluše (špargliji), ki so bile v srednjem veku evropskim ljudstvom popolnoma neznane, visoko cenili že v starem Egiptu pod vladjo Ramzesa Velikega. Stari Rimljani so uživali beluše že v tretjem stoletju pred našim štetjem. Katon starejši je v svoji knjigi o poljedelstvu dal navodila za gojitve teh rastlin, ki jih je na svojem posestvu v Kampaniji (v Italiji) sam preizkusil. Tudi na jedilnem listu slovitega rimskega sladokusca in milijonarja Lukula so imeli beluši veliko vlogo. Ob koncu srednjega veka so si pripravljali belušovo solato s soljo Italijani in Španci, počasi pa se je ta jed razširila potem po Evropi. Eden najbolj navduše-

Junak divjine

Ameriški roman

*

»Dober dan!« je trdo odgovoril mladenič. »Morda ste vi tu gospodar, Roger Asplet?«

»Da!« je smehljaje odvrnil Roger. »Dobro došli!« Erik je molčal. V njegovi notranjosti je vrelo in je le s silo zadušil ogorčenost.

Roger je slutil, kaj se odigrava v Erikovi notranjosti in je užival nad tem. Še bolj je hotel razdražiti mladeniča, zato je nadaljeval:

»Malo prej sem videl v dolini vaše konje. Krasne živalice! Najplemenitejše v okolici!«

»Tako,« je suho odgovoril Erik. Pri tem je pozorno opazoval Rogerjev obraz. Roger se je silil, da bi kazal zelo prijazen obraz, a to se mu ni posrečilo. Mladenič je spoznal, da je vsa prijaznost hlinjena.

»V dolini sem se hotel sestati z mojimi ljudmi,« je čez čas dodal.

»Razumem! Toda jaz nisem mogel dopustiti, da bi se vaši konji pasli na moji zemlji.«

»Na vaši zemlji?« se je začudil Erik. »Ali je to vaša zemlja? Morda ste jo podedovali?«

»Podedoval?« je posmehljivo vprašal Roger. »Da, tu je mnogokaj primerne za podedovanje.«

Vse za šolo

knjige in potrebščine v

Tiskarni sv. Cirila

v Mariboru:

Koroška cesta 5,
Aleksandrova cesta 6,
Kralja Petra trg 6.

v Ptuj:

Slovenski trg 7.

Boste zadovoljni!

Ako zmoremo druge davke, bomo še ta 2 dinarja, pa bomo na polju gospodarji mi, ne pa divjačina.

Nekateri zajčji prijatelji pravijo, da bi se kmetje med sabo pobijali, če bi se jim dalo orožje. To je prazen izgovor. Naš narod je še dosti veren in na splošno nepokvarjen, poleg tega so pa tu zakoni, ki vsak zločin občutno kaznujejo. Orožje bi pa dobili le zanesljivi posestniki na podlagi orožnega lista, tako da je vsak dvom v tej smeri brez podlage.

Kmet ne bo hodil radi športa na lov, ampak bo branil le pridelke, zato je potrebno, da ima orožje. Kdor dobi orožni list, naj ima pravico na svoji zemlji ustreliti in obdržati vsako divjačino, ki škodo dela, kajti vsak trezno misleč človek mora priznati, da obdelan svet ni primeren za gojenje prav nobene divjačine. Naša stara zahteva je: »Proč z divjačino z obdelanega sveta!« Vladi, ki bi izdala tak zakon, bomo kmetje in sadjarji zelo hvaležni.

Glasno se je zasmeljal in pri tem kazal svoje bele zobe. Toda nenadoma se je zresnil in izzivalno dejal:

»To zemljo sem si enostavno prisvojil!«

»Tako?« je zategnjeno vprašal Erik. »Potem ste krivičen prisvajalec!«

Rogerja je mladeničeva izjava v živo zadela. Kri mu je vzkipela, a zadušil je jezo. Eriku je hotel pokazati, da ga nobena stvar ne more razburiti. Prisiljeno mirno je odgovoril:

»Ne prepirajva se o tukajšnjih posestnih razmerah! To bi bilo nespametno. Raje vstopite, da se odpočijete!«

Erik se je odzval vabilu in stopil na dvorišče. Konja je vodil s seboj.

Dvorišče je bilo zelo prostorno. V enem kotu je stala precej velika hiša, zgrajena v slikovitem španskem slogu. V drugem delu dvorišča sta bili dve na pol postavljeni poslopji. V bližini teh je bil izkopen temelj za četrto stavbo. Sredi dvorišča pa je bil vodnjak, ki je dobival vodo iz bližnjega vrelca. V enem kotu so stala lepa, košata drevesa. Med dvema drevesoma je bila pritrjena gugalnica. Eriku se je zdelo, da leži v njej ženska postava.

Moža sta prišla do glavnega poslopja. Skozi prostorno okno, ki je obenem služilo za vrata, sta stopila v hišo.

Erik je osupnil. V poltemi, ki je vladala v prostoru, je zagledal kakih šest mož. Za mizo so sedeli. Pred seboj so imeli steklenice vina. Molčali so in gotovo prisluško-